

ע"פ 3147/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3147/14

לפני:

כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

פלוני

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 8.4.2014 בתפ"ח 3721-08-13 שניתן על-ידי
כבוד השופטים מ' גלעד, ר' פוקס ו-ד' פיש

ט' באלול התשע"ד (04.09.2014)
עו"ד ירון גיגי

תאריך הישיבה:
בשם המערער:

עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. מה צריך להיות עונשו של אדם בוגר שנכשל בביצועם של מעשים מגונים בקטניות, ילדות רכות שפקדו את ביתו לשם משחק ובילוי עם ילדיו שלו? האם יש מקום להתערב בעונש שהושת עליו לאחר שהודה בעבירות שיוחסו לו במסגרת הסדר טיעון והושת עליו עונש שנפל בגדרו של הטווח המוסכם?

כתב האישום ופסק דינו של בית המשפט המחוזי

עמוד 1

2. ביום 4.8.2013 הוגש לבית המשפט המחוזי בחיפה כתב אישום נגד המערער שבו יוחס לו ביצוע של עבירות מין בקטינות במסגרת שני אישומים. ביום 12.1.2014 הוגש נגד המערער כתב אישום מתוקן, ובגדרו של הסדר טיעון הוא הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו במסגרתו. לפי האישום הראשון, במהלך הלילה שבין ה-28.6.2013 ל-29.6.2013 המערער נגע באברי גוף אינטימיים של שתי ילדות שבאותה עת היו בנות שבע לערך, אשר הגיעו לביתו כחברות של בתו ולנו איתה בחדרה. המערער נכנס לחדרה של בתו, הסיר מן הקטינות את השמיכות שבהן התכסו ונגע באברי מין מתחת לבגדיהן, לשם גירוי וסיפוק מיני, ושלא בהסכמתן החופשית. בעת המעשים, הקטינות עשו עצמן ישנות, אך למעשה היו ערות ומודעות למתרחש. ביום המחרת סיפרו הקטינות על המעשים לבתו של המערער, וכן הטיחו טענות שהתייחסו אליהם בפניו של המערער עצמו. תחילה הכחיש המערער את המעשים, אך לאחר מכן התחנן שלא יספרו על כך להוריהן, משום שהדבר עלול להוביל לכך שייכנס לכלא ויאבד את בתו. בגין מעשים אלו יוחסו למערער שתי עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין. לפי האישום השני, אשר התייחס להתרחשויות שקדמו בזמן לאלה המתוארות באישום הראשון במספר חודשים, המערער הצמיד לחלק גופו התחתון ילדה אחרת שביקרה בביתו והייתה באותה עת כבת תשע, כאשר היא סייעה לו לרחוץ את בתו, אף זאת לשם סיפוק מיני וללא הסכמתה החופשית. הנאשם חיבק את הקטינה והצמיד אותה אליו תוך שהוא אומר לה שהיא "ילדה נפלאה". אף בגין מעשים אלה יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה, כפי שיוחסה לו באישום הראשון.

3. ביום 12.1.2014 שבו הוגש כתב האישום המתוקן נגד המערער הוא הודה בעבירות שיוחסו לו, על-פי הסדר הטיעון שאליו הגיעו הצדדים. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המדינה תטען לעונש מאסר של שנה בפועל בניכוי תקופת מעצרו של המערער, ואילו ההגנה תטען לעונש מאסר של ששה חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות. כמו כן, הסכימו הצדדים כי העונש יכלול רכיב של מאסר מותנה ותשלום פיצויים למתלוננות.

4. בהמשך לכך, בו ביום, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות שיוחסו לו ושבבהן הודה (תפ"ח 3721-08-13, השופטים מ' גלעד, ר' פוקס, ד' פיש). ביום 8.4.2014 נגזר עונשו של המערער. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש מאסר בפועל של עשרה חודשים, בניכוי תקופת מעצרו, ובנוסף לכך עונש מאסר על תנאי בן עשרים וארבעה חודשים למשך שלוש שנים, כשהתנאי הוא שלא יבצע כל עבירת מין מסוג פשע, ועונש מאסר על תנאי בן שמונה חודשים למשך שלוש שנים, כשהתנאי הוא שלא יבצע כל עבירת מין מסוג עוון. לבסוף, בית המשפט המחוזי חייב את המערער בתשלום פיצויים בסך 30,000 שקל לכל אחת מן המתלוננות באישום הראשון ובסך 10,000 שקל למתלוננת באישום השני.

5. ביום 4.5.2014 הוגש הערעור שבפנינו על גזר הדין שהושת על המערער בבית המשפט המחוזי, וביום 5.5.2014 הורה בית משפט זה (השופט י' עמית) על עיכוב ביצועו של רכיב המאסר בפועל שהושת על המערער, עד להכרעה בערעורו.

הטענות בערעור

6. הערעור שבפנינו כוון כנגד חומרת העונש שהושת על המערער, וזאת בהתייחס לרכיב המאסר בפועל. המערער מצביע על נסיבותיו האישיות - השבר בחייה של משפחתו, ובכלל זה מעבר הדירה בעקבות האירועים על מנת להתרחק ממשפחות הקורבנות, הקשיים הכלכליים שנקלע אליהם ועל התהליך השיקומי שבו הוא מצוי. בנוסף לכך, מצביע בא-

כוח המערער כי המעשים שבגינם הורשע היו ב"דרגה נמוכה" יחסית של עבירות מסוגן, וכן על כך שהודאתו של המערער חסכה לקורבנות ולמשפחותיהן סבל, ומנעה מהם את הצורך להעיד בתיקים. זאת, כפי שנטען, בנסיבות שבהן היו "קשיים ראייתיים" בתיק, בין היתר ביחס לעדויותיהן של הקטינות באישום הראשון (שהעדתן לא הותרה במשפט).

7. מנגד, טוען בא-כוח המדינה כי עונשו של המערער אינו כבד, בשים לב לכך שפגע בכמה קטינות. לשיטתו, מכלול הנסיבות האישיות של המערער כבר נשקל במסגרת גזר הדין. הוא מוסיף וטוען כי בית משפט זה אינו נוהג להתערב בעונש שנגזר בגדרו של טווח מוסכם בהסדר טיעון. כמו כן, הוא סבור שאין מקום להתייחס לטענה בדבר קשיים ראייתיים בשלב זה שבו המערער בחר להודות בהסדר הטיעון – תוך שקילת מכלול השיקולים הנוגעים לכך.

דין והכרעה

8. אנו סבורים שדין הערעור להידחות.

9. העבירות שבהן נכשל המערער הן קשות וחמורות. אין מקום להשקיף על הדברים מן הפרספקטיבה של הפגיעה הפיזית המצומצמת בקטינות, אלא במכלול הנזקים האישיים והרגשיים שעלולים להיגרם להן (אם כי כולנו תקווה כי יצליחו להתגבר עליהם בתמיכה מתאימה של הקרובים אליהן).

10. המערער פגע בשלוש ילדות קטינות, וכידוע כל קורבן הוא עולם ומלואו. בית משפט זה הדגיש לא אחת, כי אמת המידה המנחה במקרים כמו זה ביחס לענישה היא שיש לייחס חשיבות לכל פגיעה ופגיעה, ולכל קורבן וקורבן (ראו: ע"פ 9613/11 טפגאי נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (31.10.2013)). לא כל שכן שאלה הם פני הדברים ביחס לעבירות מין, שבית משפט זה עמד על חומרתן, ואף ביתר שאת כשמדובר בעבירות מין בקטינים (ראו למשל: ע"פ 7461/05 דדוש נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (3.4.2006)).

11. למעשה, העונש שהושת על המערער היה על הצד המקל, תוך התחשבות מלאה, שלא לומר מעבר לכך, בהסדר הטיעון ובנסיבותיו האישיות. בנוסף לכך, נודעת חשיבות לכך שהעונש מצוי במתחם הענישה שהוסכם על הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. על מנת להצדיק התערבות של ערכאת הערעור בעונש שנגזר במסגרת הסדר טיעון, יש צורך בנסיבות מיוחדות וחריגות, אשר לא מתקיימות במקרה זה (ראו: ע"פ 3289/05 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.10.2005)). לא זו אף זו: בית המשפט המחוזי אף קבע כי טווח הענישה שהוסכם על ידי הצדדים נמוך מזה של מתחם העונש ההולם לפי תיקון 113 לחוק העונשין, וקביעה זו בדין יסודה. אף על פי כן, בית המשפט המחוזי כיבד את הסדר הטיעון, תוך התחשבות בנסיבות המיוחדות של המקרה, וביניהן הקשיים הראייתיים בתיק, העובדה כי נחסכו עדויותיהם של בני המשפחה שלהן, נסיבותיו האישיות של המערער ומשפחתו, החרטה שהביע ונטילת האחריות מצדו. בשים לב לכל אלה, אין כל הצדקה להתערבות בגזר דינו של המערער. הנסיבות האישיות של המערער נשקלו וניתן להן ביטוי בגזר הדין של בית המשפט המחוזי.

12. אכן, המערער החל בתהליך שיקומי, וטוב שכך. אנו סבורים כי ריצויו של עונש מאסר שאינו ארוך לא אמור לחבל בתהליך של עלייתו מחדש על דרך הישר, ואנו כמובן מקווים שכך יעשה.

13. סוף דבר: הערעור נדחה. המערער יישא בעונש כמפורט בפסקה 4 לעיל. המערער יתייצב לריצוי עונשו בבית המעצר קישון, עד השעה 10:00 או לפי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודה מזהה, בתאריך 30.9.2014. על הנדון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס.

ניתן היום, ט"ו באלול התשע"ד (10.9.2014).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת
